

EL BE NEGRE

Tenim cada sortida... ai!, cada arribada.

Any II - Núm. 67

Barcelona, 27 setembre de 1932

Preu: 20 cèntims

Deldiari íntim

de Jaume Bofill i Mates

No sabem si és un pecat d'indiscreció publicar uns passatges del diari íntim de don Jaume Bofill i no les Mates, a propòsit de la seva separació del Partit Catalanista Republicà. Però també és cert que la indiscreció, pecat en tothom, és virtut de periodista.

Els nostres lectors ens sabran grat de la informació curiosa que segueix:

«Divendres, 23. — A contracor el meu esperit que és liberal perquè és catalanista, i fa residir el seu republicanisme a l'entrefora d'aquests dos conceptes, bé que la branca més esponentosa correspongui a un d'ambdós sentiments, que no cal precisar, perquè fóra desdibuixar-me, el meu esperit, deia, a tall d'una barca feixuga de rebanes, s'ha vist a les mans de la incertesa, i deixant un doble solc de neguits damunt la sorrenca pietat del ribatge. ¿Tinc raó? No en tinc? La veritat no pot ésser lluny, i si m'afanyés massa, seguint l'exemple dels impacients caçaires esguerrats, podria trobar-la, massa tendra encara, i afollar belles escenes que qui sap si tal vegada en té aparellades l'esdevenidor nebulós dels meus dies llunyans. I, tanmateix, tant se val, car tenir o no tenir raó, podria, certament, ésser una pruja d'un esperit recolzat damunt les avinenteses del costum ancestral de la filosofia casolana i reinventar, i jo, el que és jo, amo la sinuositat. ¿Què, sí, hi ha de més bell que la gentilesca de les giragoneses, garlandes florals de l'ànima? Tant de bo la meua existència anguilegi lentament i dolça com un riu d'intricadíssimes meandres. M'aballeix d'entretenir-me entre prats i vaques, lluny dels trangsols de la desembocadura salabrosa i llotosa.

Dilluns, 25. — M'han respost; i amb quina pressa, Déu meu! a malgrat i a desgrat que ben cert, fóra més gentil una subtil dilatoria, un capteniment més àgil i lent alhora, com la dansa vaporosa i dosificada dels set vells. Però aquest cop, Salomé, sense els compliments que la curialitat aconsella, sense aquells passos musicalment previs, m'ha tornat escapçada, la testa del Baptista, a corre-cuita. I el Baptista, potser no cal que digui amb totes les lletres que era jo mateix, que, per un subtil desdoblament feia de Tetrarca i de Precursor, tot ensems.

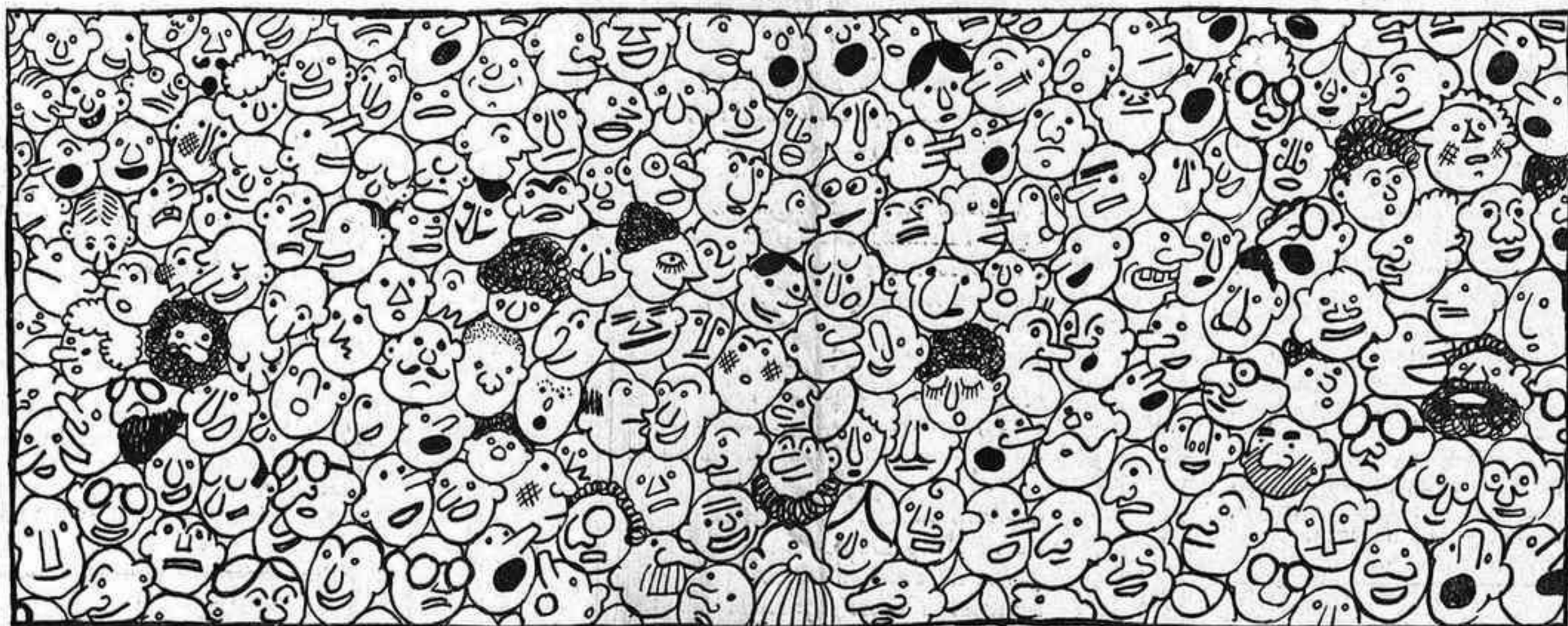
¿Se n'ha de dir alcalde de l'alcalde?

En Saleta i Llorens i en Rovira i Virgili no s'acaben de posar d'acord sobre com n'hem de dir de l'alcalde. ¿Batlle, conseller en cap, cap de conseller, batlle en cap?

Discussió rara, però explicable; ara com ara, a Barcelona, encara estem més a les fosques: no sabem ni com es diu l'alcalde; si Aiguader o Casanoves.

Nosaltres que som, abans de tot, persones pràctiques, no voldríem seguir totes aquestes divagacions; trobem que, quan un hom és alcalde, ell ja s'ho sap, i tant se val que no li donin cap nom, que de fetes maneres ja trobarà manera de saber on és la vara. I, menys mal quan no sap més que això.

Però, posats a discutir també podríem objectar que els senyors Saleta i Llorens i Rovira i Virgili, cadascú per la seva banda o reciprocament, podrien esbrinar com s'ha de dir llur nom en català perquè Virgili és llatí i Saleta i Llorens no té cap sentit. Seria més clar Saleta i Alcova o, àdhuc, Alcover, per exemple. Virgili podria traduir-se per Verdaguer, i ens entendríem millor i tots plegats seríem més catalans i més germans.

Vista parcial (50 disminucions) i a vista d'Azaña, d'un fragment de la Plaça de la República diumenge al matí

Desitjant reconstruir en una vista general l'aspecte de la Plaça, EL BE NEGRE prega als seus lectors que vulguin treure cinc còpies d'aquesta fotografia i enviar cada una d'elles a una de les seves amistats amb l'encàrrec, sense firma, de fer el mateix amb cada còpia, és a dir, fer-ne cinc i enviar-les a altres cinc amistats, i així successivament, fent present en la carta anònima el que ens ha assegurat una somnàmbula, ço és, que tot aquell que havent vist el gravat no en tregui les còpies i no segueixi la cadena, estarà exposat, ell i els seus familiars als més greus perills de malaltia, casament per amor o descendència il-

legítima, guanyant, en canvi, cinquanta dies d'indulgència plenària tota persona que hagi complert el mandat de la cadena.

Al cap d'un any, en tal dia com avui, tota persona que es trobi en possessió d'una o de les cinc darreres còpies, les transmetrà a aquesta redacció de EL BE NEGRE per tal de poder publicar la vista general de tota la concurrència que hi havia a la Plaça de la República.

NOTA: Les còpies han d'ésser fetes i enviades a la cadena en el mateix dia d'haver rebut la còpia missatge.

A. M. D. G.

La grandiosa arribada del diumenge

Els Srs. Dolcet, Farreraz, Pujol i Font, Lluís Capdevila, Sánchez Silva, Ulled i Carrasco Formiguera fan desbordar l'entusiasme de la multitud

Havent tingut notícia que el senyor Rocarol, que estueja a Saragossa, havia guarnit una màquina de tren, per fer la llesca a la colònia estiuenca de Tiana, diverses personalitats de la política barcelonina decidiren llogar diumenge al matí els cotxes de punt que havien de portar-los a la tarda als toros, i anar-la a veure a la seva arribada a l'estació de França a dos quarts d'onze.

Comentaren els interessats a la sortida de l'estació el gust artístic del conegut escenògraf, i anaven a pujar novament als cotxes, quan la gran gentada que es preparava per prendre bitllet per anar a passar el dia a fora els féu objecte d'una ovació extraordinària.

Fou aquest el primer *chispazo* de l'explosió d'entusiasme més fantàstic que s'hagi vist a casa nostra.

Estranyats els veïns de l'esclat dels aplaudiments a aquella hora matinal, sostiren als balcons i, en veure els cotxes arrencats davant l'estació i sentir que els

aplaudiments no cessaven, cuitaren a treure domossos i banderes per associar-se a la manifestació. Com un reguer de polvorera la notícia s'estengué. És hora, deia tothom, d'exterioritzar el nostre entusiasme, durant dos segles llargs mantingut a l'expectativa.

I la curiosa disposició dels carrers de la nostra ciutat, continuant-se els uns als altres i entrecreuant-se els uns amb els altres sense interrupció, féu que en pocs moments la notícia es sabés i tothom guarnís les balconades.

Al cap de mitja hora, l'aspecte de la ciutat era magnífic; la ràdio, avisada per un transeünt, convocava el poble a la Plaça de la República, i, aquesta plena, la multitud anà encabint-se on pogué: fanals, teulades, balcons, carrers adjacents, fins fer impossible el trànsit als pacífics guardies d'assalt. Era quelcom—diguem-ho amb la paraula justa i sonora—quelcom d'impressionant. La comitiva anà seguint l'Avinguda de Maristany i en arribar a la Via Laietana quedà sorpresa de la

magnitud de l'espectacle. Una doble filera de banderes s'inclinaven davant de les astorades personalitats. Com que la glòria, però, emborraxa, i el sol picava de valent, aviat es desastoraren i reberen amb salutacions i somriures les aclamacions i els visques. Una pluja de flors queia de totes bandes damunt d'ells i aviat els cotxes en quedaren el que per ésser exactes en direm curulls.

El doctor Dolcet saludava a dreta i esquerra des del seu landó descobert, i contestava amb la mà als crits i els xiscles de les belles que des dels balcons li tiraven flors, contestant a les seves floretes.

En un altre cotxe, el senyor Farreraz i Duran acceptava ruborós l'homenatge merescudament immerescut; un altre cotxe, i el senyor Melcior Font s'estarrufava la cabellera per fer-ne caure les roses i clavells que se li quedaven enganxats als rinxols; el senyor Pujol i Font somreia; en el seu cotxe, el senyor Lluís Capdevila, suava amb el seu monocle; els senyors Sánchez Silva,

Vinyals, Costa, Bertran de Quintana i altres, en els seus, les mans enlaire, unides en un gest de boxador triomfant, semblava que no poguessin materialment separar-les; els senyors Giral i Ulled el feien tots dos, i el senyor Carrera i Formigaco, arborat, es torrava al sol en el seu cotxe.

En entrar a la Plaça de la República, la comitiva fou rebuda amb una ovació atronadora. Els homenajats s'esforçaven a preguntar què passava, però els aplaudiments no deixaven sentir les seves veus emocionades.

En arribar al mig de la plaça atapeïda, volien els mocadors una vegada més; els homes els besaven les mans; les dones, plorant, s'esforçaven per arribar-los a la cara; les nenes no es cansaven de recitar-los poesies.

Els cotxes s'hagueren de deturar. El senyor Ribé acudí a obrir les portelles i els que anaven a dins baixaren; es dirigiren, els uns, a la Generalitat, els altres a l'Ajuntament. L'ovació els acompanyà fins que el darrer d'ells

(Segueix a la pàg. 2, col. 1)

La qüestió dels funcionaris municipals, feliçment resolta

L'acord pres pel Partit Radical en la darrera assemblea general celebrada pels senyors Alexandre Lerroux García, Emiliانو Iglesias Ambrosio i Joan Pich i Pon, de fer ingressar el partit d'una vegada a la «Associació Instructiva de Obreros y Empleados Municipales», ha estat tan ben vista per tota la ciutat, que els ciutadans, sense diferències de sexes, edats, ni temperaments, ha decidit ingressar en el Partido Radical.

«La solució—ens digué el senyor Giral quan l'anàrem a veure—és hermosa; el nostre partit tendeix a la supressió del funcionarisme per saturació. Ara hem enviat una brigada d'assalt a l'Ajuntament i ja ho veu: tota la ciutat se'n ha fet sòcia del Real Circulo. Un cop socis tots els ciutadans, no hi haurà cap dificultat a què entrin tots ells a l'Ajuntament, i quan tothom sigui funcionari, tothom funcionarà pel seu compte. Cada ciutadà s'estendrà la seva pròpia cèdula, es cobrarà la seva pròpia contribució, s'arreglarà el seu propi tros de carrer i es regularà la seva circulació i cobrarà el seu sou del comú. Com que hi haurà tants funcionaris, la teina serà poca i tothom serà lliure de dedicar-se a les labors del seu sexe.

«Però, ¿vol dir que ho podem fer?»

«Calli, home, ¿si ho podem fer? Miri, dimecres passat vàrem ficar-n'hi cent cinquanta o dos-cents, no ho recordo bé; però d'aquests tres-cents cinquanta n'hi havia seixanta-un de demògrafs, i amb això, tenint en compte que entre ells n'hi ha dos d'industres, en Lluís Capdevila i en Ramon Vinyes, tenim les pròximes eleccions guanyades.

«Demògrafs? Què són demògrafs?»

«Doncs, miri, demògrafs són els empleats que s'encarreguen d'apuntar i comptar els noms dels difunts. Com comprendrà, amb seixanta-un demògrafs, el cens electoral és nostre; cregui'm a mi: ingressi al Partit i d'ací un any me'n donarà raó.

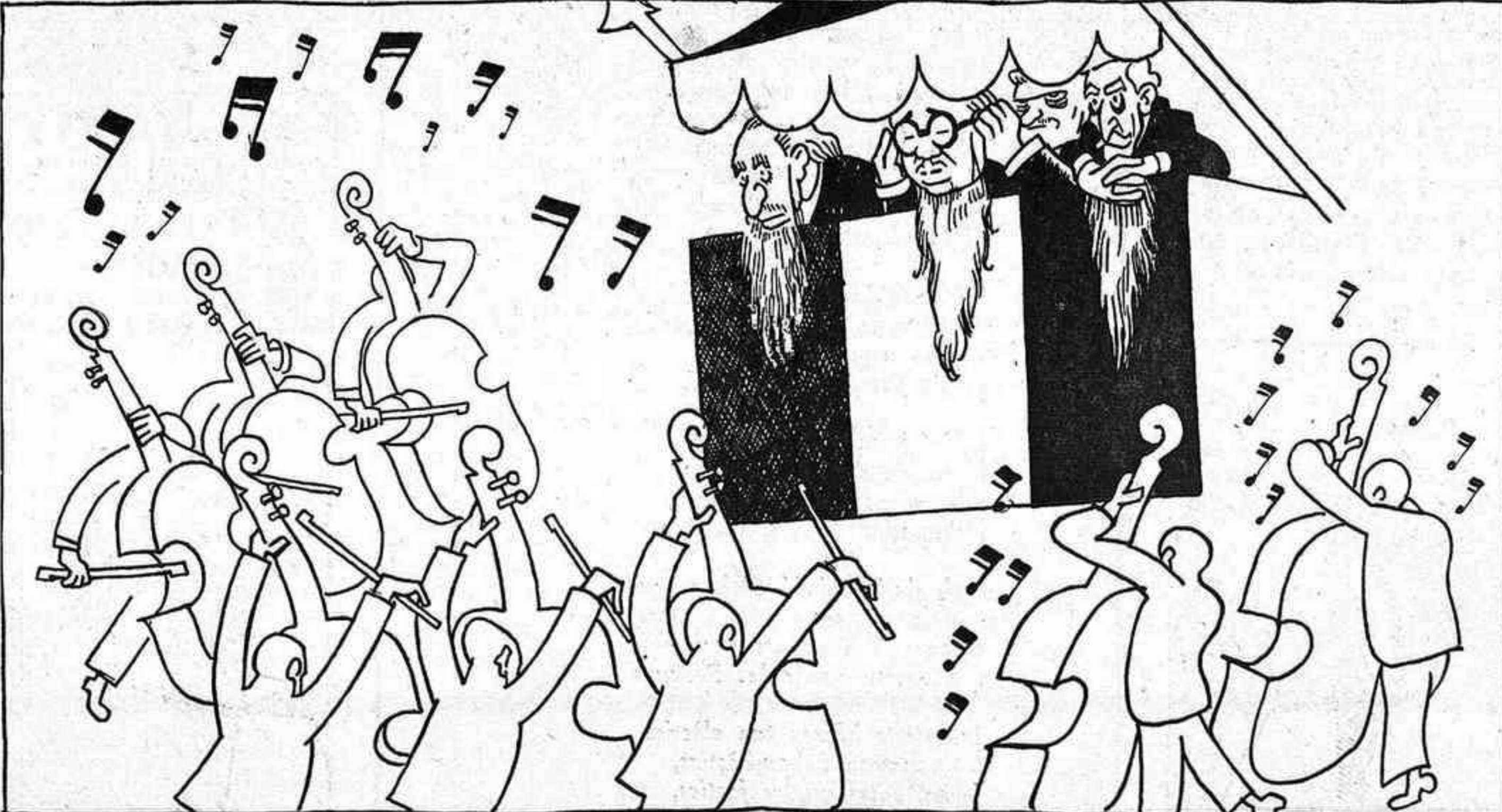
El calendari de la República

Senyors, això ja comença a fer bonic. Ja hauran notat que totes les nacions que s'estimen han de tenir el seu calendari de dades històriques com els boxadors tenen un rècord i el campionat de futbol un palmarès.

Tant és així que des d'ara brindem a qui correspongui, un esbós de discurs que podria ésser pronunciat en obrir el Parlament català.

«Catalans! (diria l'orador) ja som lliures! i ara que ho som és quan ens serà agrados de refer el camí que ens ha portat a la consecució del nostre ideal.

L'11 de setembre fou la data malastruga que arrabassà de les nostres mans el control de les nostres gestes, un 13 de setembre acabà d'enfonsar-les tan avall, tan avall, que el poble ja començava a asfixiar-se i hagué d'organitzar la deslliurança. El 17 d'agost pactàrem amb els germans d'Ibèria el futur reconeixement de la nostra autonomia i en 12 d'abril votàrem com un sol home als cabdills de la revolució que el 14 del mateix mes proclamaven la República. El 28 de juny elegírem els nostres representants que el 14 de juliol obriren el Parlament que autoritzà el Plebicit del 2 d'agost. Molts fulls de calendari caigueren aleshores en blanc, però a la fi el 9 de setembre aprovaren les Constitució del nostre Estatut que signà el 15 el President de la República. Catalans, honoreu aquests dotzes, catorzes, quinze i vint-i-vuits, i no deixeu que siguin possibles més onzes, ni més tretzes, que per al poble són vuits i nous i cartes que no lliguen.

LA GRAN LLAUNA DE LA 9.ª SIMFONIA

— Si ens ho arribem a pensar, no els concedim l'Estatut!

La gran arribada...

desaparegué en la penombra de les portes, acompanyats sempre pels aplaudiments.

Durant tota la tarda, la ciutat es veié animadíssima; no era possible circular pels carrers de tan plens com estaven. Per aprofitar l'avinentesa d'una tal concurrència, ja que fins havien arribat vaixells de Mallorca carregats de mallorquins, l'Ajuntament decidí engragar les fonts de Montjuïc.

Sembla que aprofitant-se de l'entusiasme regnant i del pas obert per les il·lustres personalitats objecte de l'homenatge, els senyors Azaña i Bello s'introduïren clandestinament a la ciutat per visitar el senyor Macià.

En Togores ha estiuéjat al Pirineu i al Montseny.

Es de suposar que havent fet estada en punts tant elevats s'haurà especialitzat en els «frescos».

En Grau Sala ha anat a passar uns quants dies a París.

Diu que el que li ha agradat més són els bigotis dels municipals i el subconscient de les porteres del barri de Montmartre.

Vaja! Ja «dalinegem»?

En Miquel Villà, poulain d'en Merli, s'ha arribat a Amsterdam per a pintar unes quantes teles. Trobem que no hi havia cap necessitat d'anar tan lluny. D'aquí estant ho hauria pogut fer pitjor.

I UN BE!

Francesc Pujols escriu uns «Goigs al rabassaire».

Ramon Artigues diu que l'any vinent no guanyarà la tresvessia del Port.

El doctor Bellido ha vacunat en Màrius Aguilar amb suero anti-piquiponia.

El nen Utrillo diu que ja no escriurà mai més.

Es parla de formar a Villa Cisneros un partit adherit al «Real Circulo Republicano» de Barcelona.

L'aviador Canudés ha arribat fer sis bateigs laics i aeris en un sol diumenge.

El P. Miquel d'Esplugues ha posat les seves barbes a disposició de la Generalitat.

LA BEGUDA DE MODA

Tel. 18301

VERITABLE SUC DE PINYA AMERICANA

EN CARRASCO A LA GRAN DESFILADA

—Però per què va a rebre els que porten l'Estatut, si ell no va votar-lo? —Oh!... no el porten pas...

amb el cor a la mà.

Himne Xaró i Formigàstic

Cantem la viva fallera a'en Carrasco i Formiguera, que no es sap esiar carrera, com un trisi joan o l'ere.

I aquella cridòria estranya, «que l'estarut ens enganxa», i vespres veure l'Azaña, com un nome que s'ajunya,

i s'escriu i s'enfila, apuajant i jent barrua, mes jamenc i mes «castila» que no un «manón de Manila».

Cantem la tasca acrobàtica de la Unió Democràtica, parat de viaa l'impàtica aesiunat a mort aquatica.

Que avui són separatistes, aemà intervencionistes, i tostemp uns grans artistes d'ensuma i de prenarre visties.

Que tenen com a doctrina, «qui l'encerta, l'endeuina», i empasten una combina, i tant se'ls en dona quina.

No hi ha remei, no hi ha forma, contra aquest aplom enorme; aquesta gent no es conforma si no té una plataforma.

Aquesta gent va per feina; de vegades és bona eina, fer veure que hom és «sinn-feina», però, d'altres cops, enfeina.

I ells les volen mamar dolces, i jeure entre flors i moltes, dient-se, amb veus agredolces: «Si t'empastifes, t'espolses».

Surten amb tota l'enderga, com fa la patum de Berga, sota el bàcul o la verga d'un carli o bé d'un clergue.

Surten amb sol i amb aigua; la barra és un bon paraigua; si alguns cops un hom s'enaiqua, per un altre cop, desaiqua.

No els dol de fè el carnestoltes; són persones desimboltes, i una mica poca-soltes, que pensen que el món fa voltes.

I tant se val, si bé es mira, que toquin tota la lira; i ara arronsa i ara estira. Fan més pena, que no ira.

Van darrera d'una ganga, i per 'xò mouen bullanga; però el carro se'ls enfanga, i, acabat, tot és mandanga.

I la gent no se n'adona; ni se'n parla a Barcelona, ni els coneixen a Girona, ni Lleida, ni Tarragona.

Ni a Caldes ni a Sant Celoni, no hi ha ningú que els aboni; i quan vagin al dimoni, no és pas fàcil que troni.

I així Manuel Carrasco, haurà de desà el xarasco, i les plomes del seu casco, i dissimulà el gran «xasco».

I els de la «Unió dels carques» —dels carques de totes marques— hauran de llogar les barques i encomanar-se a les Parques.

I aquests homes tan elàstics, i «paveros» i bombàstics, faran, entre quatre fàstics, la fi que féu caga-elàstics.

LA POLITICA NO TE EN-TRANYES

Continuant la liquidació general de catòlics, el Partit Català Republicà ha experimentat darrerament les baixes dels senyors Jaume Bofill, Ramon Abadal, Lluís Massot i Joan Maragall.

Nicolau d'Ower ho comentava amb aquestes paraules amargues:

—No sé si aconseguiré tirar el Partit endavant. De moment, sembla que només he aconseguit fer-ne sortir els meus amics.

DECLARACIONS

Quan es planteja la crisi a la Generalitat els periodistes anaven com uns esperitats en cerca de notícies. Un d'ells trobà el senyor Farreras i Duran i s'hi penjà (és un dir):

—Què, que hi ha de la crisi? —No en ze rez. A mi m'han dit: Voz zeguiu treballant i no uz preocupeu de la crisi. I jo compleixo.

El senyor Farreras no es preocupa, dones, de la crisi. El que sentiríem seria que la crisi es preocupés d'ell, perquè ens té el cor robat; nosaltres som així.

LERROUX, GOVERNANT —«Mi reino no es de este mundo»

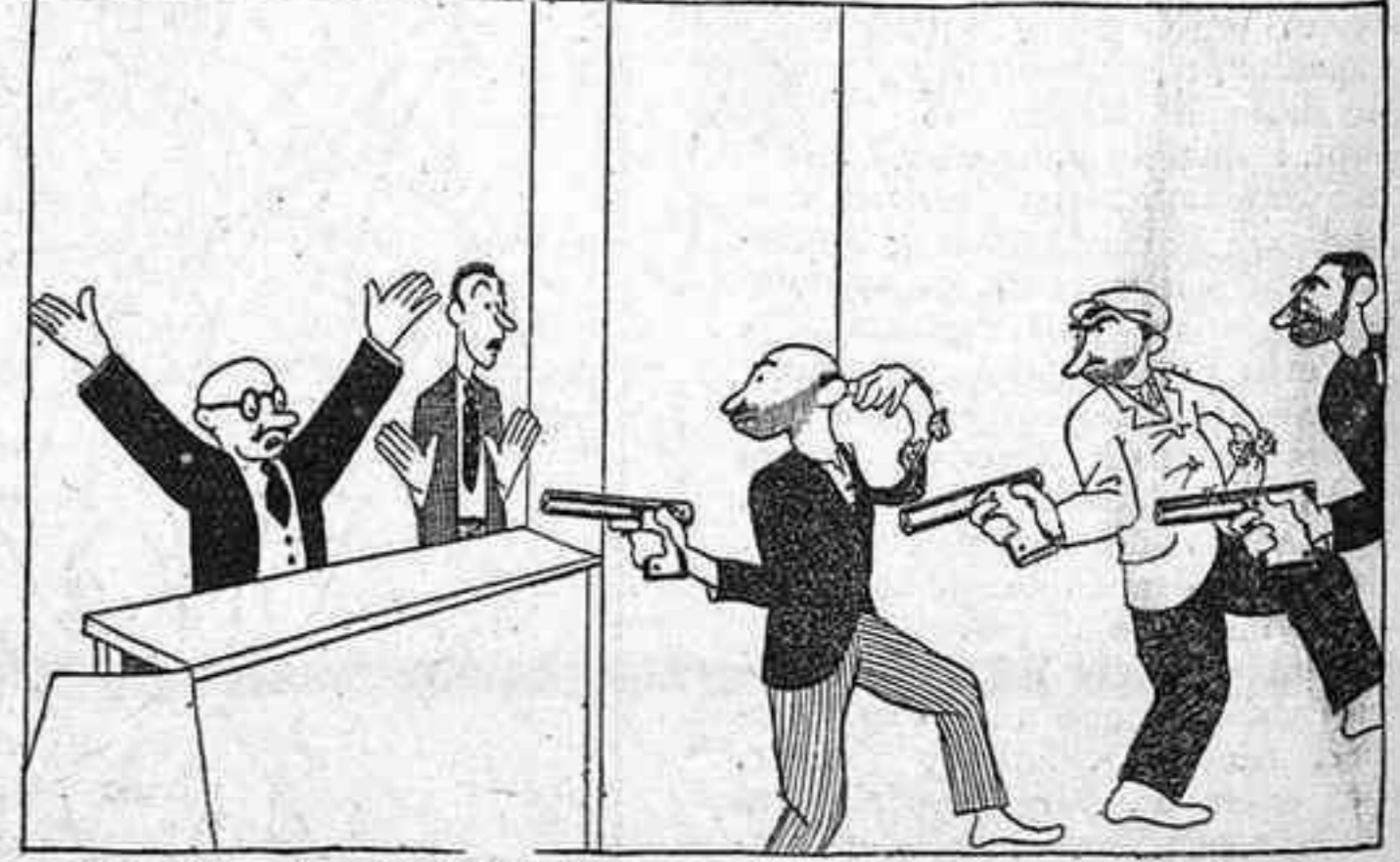
TRES PEUS AL GAT
A Sitges malgrat tot existeix un carrer retolat així: «Carrer de Jesús». Dos estiuéjants a l'adonar-se'n entaularen la següent conversa:

—Carrer de Jesús en plena República?
—Així ho veig!
—I no te n'estranyes.
—Home, veuràs—hi féu el menys escèptic—a la millor es tracta del carrer de Jesús... Ulled!

FALTA DE RESPECTE
Amb l'augment del personal als jutjats els empleats no saben on posar-se. L'altre dia, en un dels jutjats de Barcelona tot anava de mal borràs i tothom seia on podia. A l'hora de més feina entrà un advocat jove i dirigint-se a un mecanògraf vell, referint-se a un funcionari assegut al seu costat d'esquena a la porta:

—I què, quina nova mona us hi han posat?
La mona es girà... i era el jutge!

GRAGEAS "FIVE" CONTRA EL MAREIG
FIVE BARCO-TREN AUTO-AVIO
VENDA EN FARMACIES

Els atracats —Però ja hi tornem a ésser? Els atracadors —Q'è hem de fer, pobres de nosaltres, si no ens deixen fer mitings de afirmación?

Notes de Societat

Encara que no responem de la veracitat de la notícia, sembla comprovat que el general Barrera es troba actualment a París i que la frontera va passar-la per Darnius, més exactament: per la finca que allí hi té el Baró de la Roda.

La policia efectuà un registre a aquesta finca quan ja en Barrera n'era fora.

Moralitat: els registres s'han de fer almenys cinc minuts abans que la persona objecte del registre hagi fugit.

Capellà de bosc

Amb l'astorament del cas, descobrim el següent anunci a «La Vanguardia»:

SACERDOTE DE MONTANA necessita soltera o viuda, com niña única, sin pretensiones, exige buenos informes.

Una vídua amb una filla única, passa, però... una soltera!... Després diran si el poble perd les creences.

Coses de l'Hermes

D'un article de «Solidaridad Obrera», que signa un tal Hermes:

—¡Durruti! —musito hacia dentro con emoción.

Y a medida que se agrandaba dentro de mi ser esta figura de mártir, se empequeñecía la figura de Cristo hombre.

Yo veía a Durruti. No lo conozco y sin embargo en aquellos momentos lo veía tan grande, tanto, que su frontal besaba las estrellas.

Besaba las estrellas, com qual-sevol d'aquests burgesos que van pels «music halls» del Paral·lel.

Petit error

La «Veü de Catalunya» anunciava, dies passats, aquest article:

«Dilluns: Pere Bertran de Quintana per R. Carreres Valls.»

A l'Ajuntament hi havia gran festa; en Costa parlava de comprar-ne uns cinc-cents exemplars; però dilluns en publicaven un del mateix senyor Carreres Valls sobre Pere Bertran de Margarit.

Però a nosaltres... no!

Ni tu, ni jo

En Rafel Moragues ha convidat a sopar les seves amistats.

El senyor Imprudenci Bertrana mata els conills que vol.

En Carles Buhigas es proposa il·luminar no res menys que el cervell del senyor Lerroux.

CASA BON TEMPS
QUINTANA, 7 BARCELONA. TELLEFON 16102
ESPECIAL PER A MENJAR OSTRES FRESQUES PEIXOS I MARISCOS
ESPECIALISSIMS COBERTS A 6 PTS. SALÓ PER A BANQUETS

Un marrà esgarriat Déu es fa retratar en obsequi als carlins de Barcelona

Avalat per la signatura d'un mossèn Enric Gàbona, petit cacic del bisbat i persona de confiança de Manuel, bisbe de Barcelona, hem llegit a EL BE NEGRE (perdó!, a El Correo Catalán) l'article humorístic més gran que hem llegit a la vida; més humorístic i tot que aquell relat dels miracles d'Esquioga que al seu temps reproduïrem, i que des de Roma valgueren més d'un cop de crossa.

L'article en qüestió s'intitula, amb aquella elegància, «Flor de prodigio», y pretén anar acompanyat d'una fotografia... ¿no diuen de qui? de Déu mateix. És la que reproduïm, sinó que nosaltres no hi sabem veure més que un bon senyor, semblant més aviat al difunt escenògraf Vilumara, quan era jove.

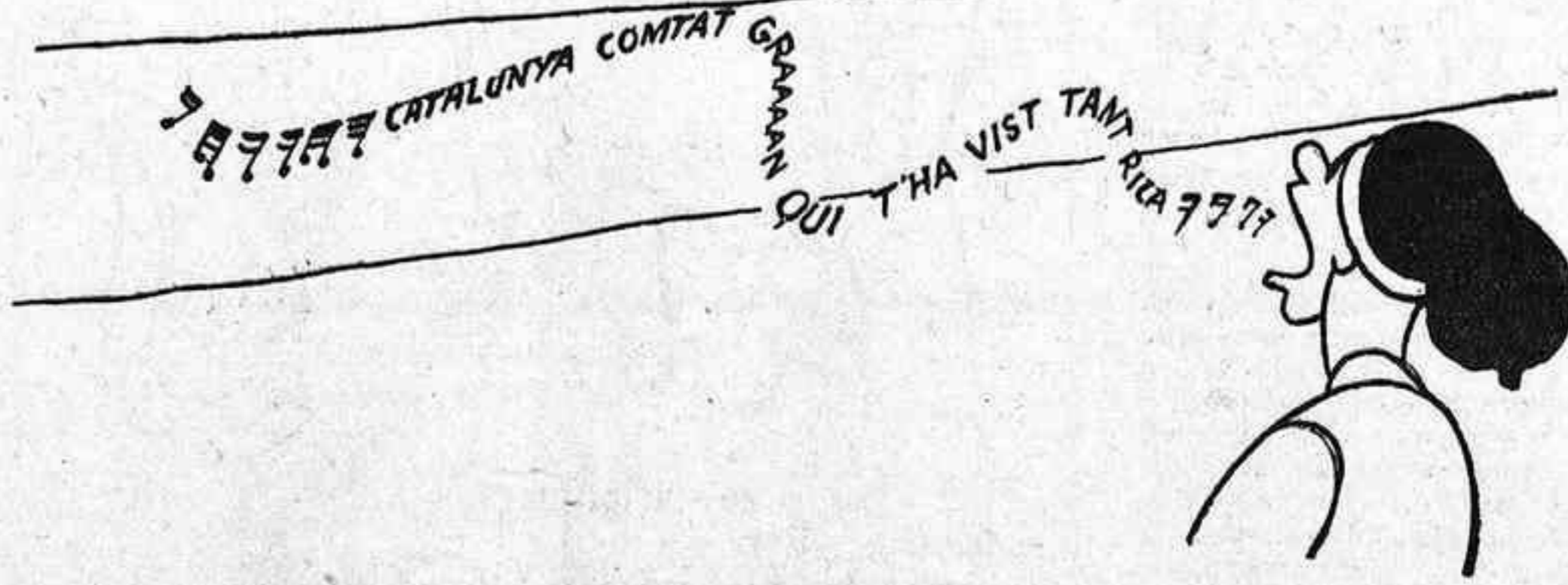
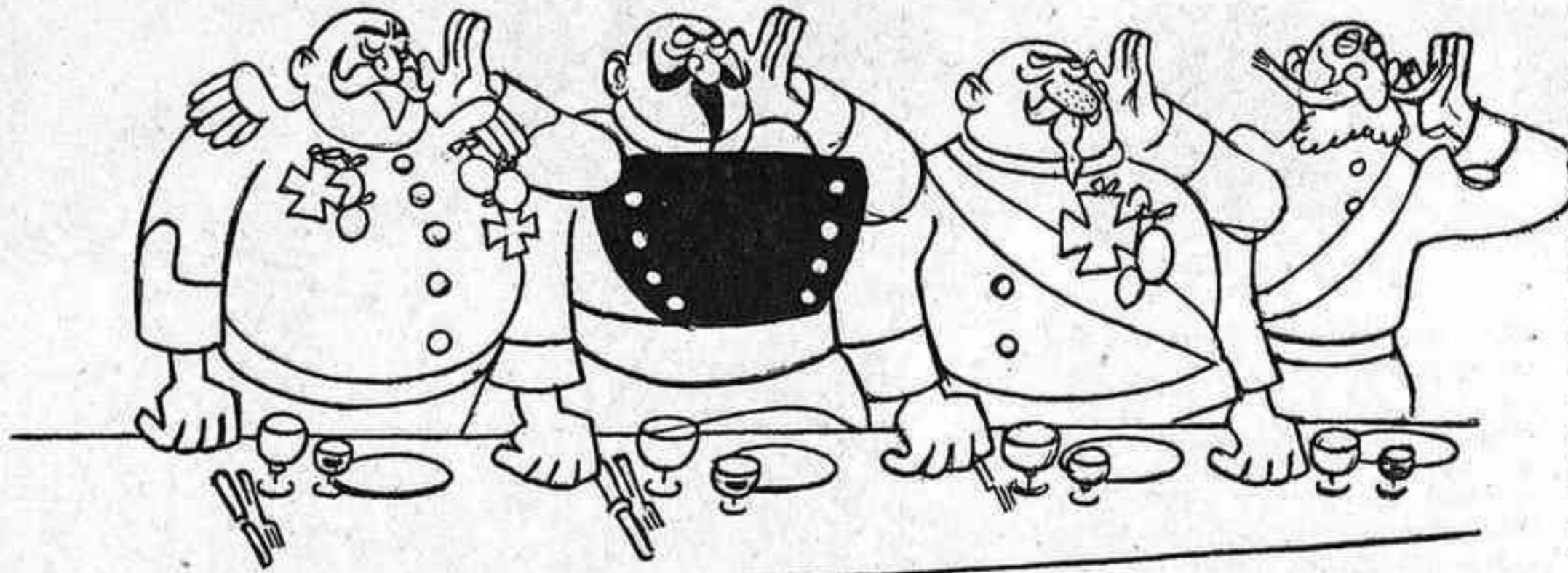
La literatura està al nivell del gravat. El reverend ens explica que no es fa fort en la veritat del que dirà. Solament és a títol

Como es costumbre entre los ingleses en semejantes casos, llevaba su máquina fotográfica. Unos arbustos y un árbol de lila le llamaron la atención, y saca una fotografía. Al revelarla, su estupor no tiene límites. Entre los arbustos distingue perfectamente la imagen compasiva, dulce y tierna del Buen Jesús con la mano levantada para bendecir.»

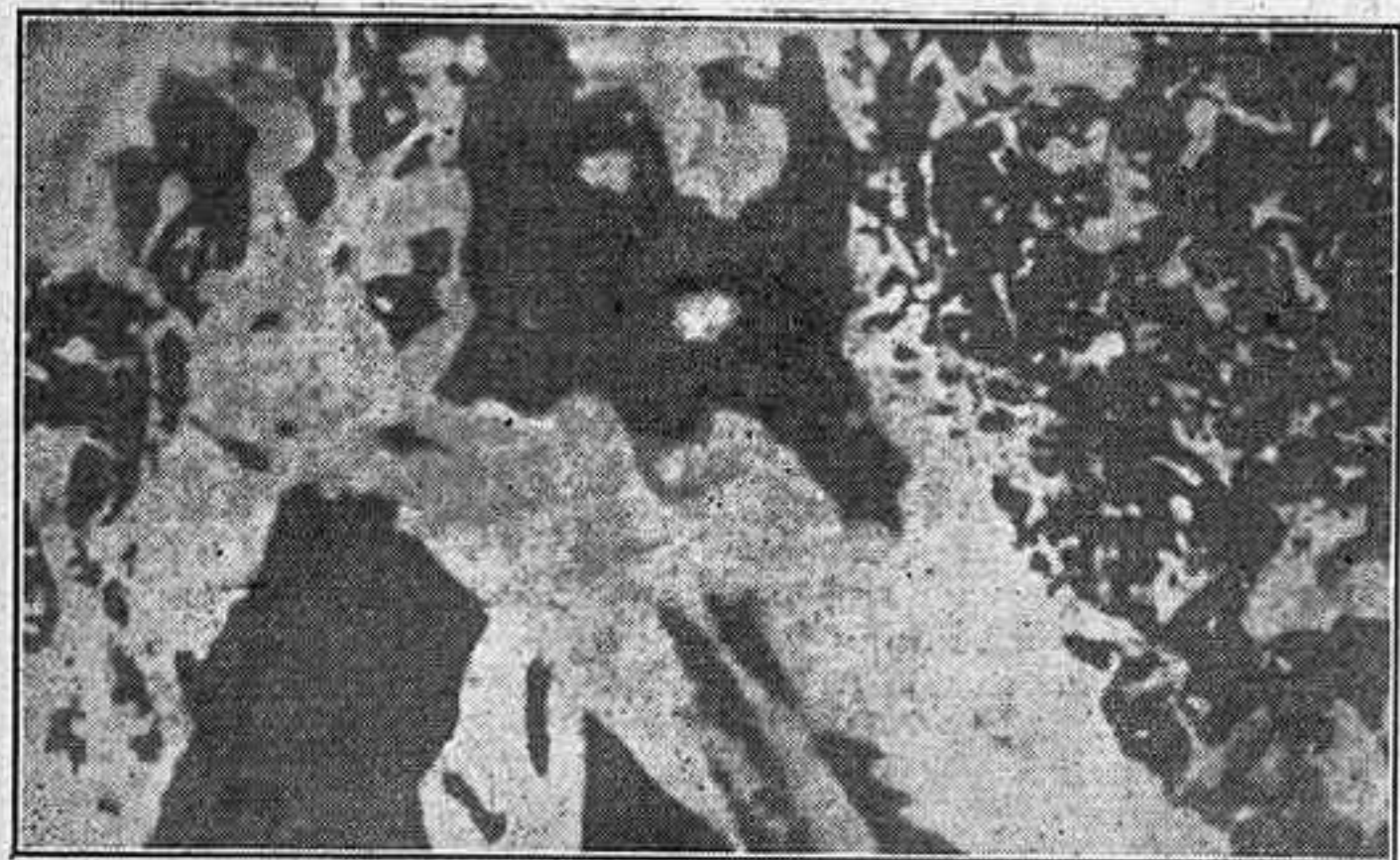
Ni cal dir, la noia es converteix al catolicisme (era, abans d'atou, protestant), i li ensenya la doctrina un de la Companyia de Jesús.

Evident, i totes les persones de sentit comú, després de veure la fotografia tronada i llegir les paraules més tronades encara de mossèn Gàbona (a) «Flor de prodigio», estaran a punt de fer-se moros.

Nosaltres, i que Déu ens perdoni, diríem que Déu és a tot

Un aixecament militar que la policia no havia previst.

La fotografia de Déu, tal com ha aparegut a El Correo Catalán. Està poc afavorit, no troben?

de «nota edificante». Edificant, com hi ha món!
La història és la següent: Una jove anglesa no creia en Déu, però un dia surt a fer una excursió i... deixem la paraula al senyor Enric Gàbona, sacerdot:

«Salió un día de excursión.

arreu, excepte a la fotografia en qüestió.

Per acabar-ho d'adobar, al final de l'article una errada d'impremta col·labora amb la comicitat del part del cervell del senyor Gàbona.

Heu-vos-la aquí:

«La conversación rápida, fulminante, de esta joven incluye para nosotros la mejor prueba de la realidad del hecho.»

Conversación per conversión. ¿Qui sap si també aquesta desgràcia és un miracle?

Déu té un bastó, mossèn Gàbona.

El primer matrimoni civil s'ha celebrat amb tota la solemnitat del cas

Per tal de complimentar d'una vegada un acord de l'Ajuntament que ja se'ls anava assecant als prestatges, el Dr. Aiguader va enviar la setmana passada un ofici al President de la Generalitat per si tenia algun funcionari que es volgués casar civilment.

Posat el cas a coneixement d'en Joan Tomàs, a aquest no li costà gens ni mica de trobar la parella ideal. Es tractava del robust funcionari de la casa, el senyor Josep Picó i la bellíssima senyoreta Rosa Moral Reig. Per casar-los trobà el prestigiós jutge de l'Hospital, que havia vingut expressament de la batalla de Prats de Molló, Duran i Bach.

Com que el senyor Joan Tomàs fa les coses ben fetes, perquè no fos possible de desfer-li la parella ideal, la portà primer a l'església del Pi, perquè li unissin en indissoluble laç. Un cop fet això, ja més tranquil, la dugué a l'Ajuntament perquè l'Alcalde definitiu, el Dr. Aiguader, els casés civilment segons les lleis, ja sense perill, del futur divorci.

La cerimònia, brillantíssima, es celebrà a la sala del Mariscal Joffre, perquè està posada sota l'advocació de la imatge del mariscal

El primer casament civil a l'Alcaldia

els enllestis, que ell després els faria la plàtica.

El jutge senyor Picó, agafà aleshores les mans dels senyors Duran i Bach i el doctor Aiguader i els féu les preguntes de rigor, a les quals contestaren tots dos amb les respostes igualment de rigor.

Tot seguit el secretari llegí els articles de la llei del matrimoni soluble i el jutge en féu una glossa. Féu l'elogi de la fidelitat, molt més d'estimar ara, digué, que l'adulteri no és delictu, i explicà com el poeta Josep Maria de Sagarra n'havia aconseguit una pila de representacions, que li havien produït beneficis ben apreciables. Als contraents els explicà com aquests beneficis els podien obtenir ells amb facilitat, si es proporcionaven fills, que els servirien de mirall per emmirallar-se quan es volguessin pentinar.

Acabà el seu discurs participant-los que ja estaven casats, cosa que els nuvis sabien prou bé, perquè venien de fer-ho.

El doctor Aiguader prengué aleshores la paraula amb la mà dreta i digué:

Ciudadans: Quan les eleccions del 14 d'abril ens portaren la República, recordo que aquest ho-

Joffre. El Dr. Aiguader féu col·locar els contraents, al senyor Ariga i la núvia al seu davant, i pregà al jutge senyor Duran que

me, ara no recordo si el jutge o el contraent, però més aviat el contraent que el jutge, ja havien estat a la batalla de Prats de Molló. És per recordar aquesta gesta que us caso, és a dir, que el jutge us caso o us ha casat, en aquesta sala del Mariscal Joffre, que també havia estat a la del Marne, a la batalla, no a la sala, i és per això que en aquesta sala, del Mariscal Joffre, no el del Marne, ha vingut a contraure matrimoni, amb la mateixa valentia que assistí a la batalla, no la del Marne, sinó la de Prats de Molló, per contribuir, com amb aquella gesta, però amb una altra, a l'engrandiment de la pàtria, donant-li fills robustos i recent-nascuts.

«I vós, gentil companya d'aquest heroi, penseu que aquest heroi és funcionari i que, per tant, el seu deure és funcionar. Faciliteu-li el funcionament, perquè aquelles virtuts cíviquestes demostrades pel vostre marit puguin ésser expandides en una família ben vostra i ben nostrada, i no decaiguin ni un moment els, ejem! els sentiments patriòtics que em penso que us animen en el moment més transcendental i més feliç de la vostra vida.

I ara, acaba, si em dieu qui dimoni s'ha casat aquí, tindrè molt de gust a felicitar-lo personalment i a convidar-lo a un lloc que hi ha preparat per a celebrar-ho.

Els assistents a l'acte es miraren astorats; en l'emoció del moment, jutge i alcalde els havien casat més o menys a tots. Un cop aclarit, però, que els més casats eren, no el senyor Picó, que era el jutge, ni el senyor Ariga, que era el secretari, sinó el senyor Duran i Bach, don Carles, i la senyoreta Moral Reig, els presents i els contraents passaren a consumir el lloc promès.

EL BLOC DEL PEATÓ

Sr. Director:
Emparant-me en aquella llei que vostès, els d'EL BE NEGRE, han tingut a bé concedir-nos a nosaltres, els insignificants lectors, em permeto citar-los l'atenció sobre una qüestió que em penso que estarem d'acord a reconèixer que ja passa de taca a taca. Em refereixo, molt estimat senyor Director, a la lentitud amb que venen portant-se a terme d'un quant temps ençà—una mica llarguet, és clar, senyor Director—les obres de la Sagrada Família. Jo em penso que si tots plegats tessim l'estorç insignificant de passar-nos un mes sense menjar postres i el que estalviéssim ho destinéssim a engruixir el rons de subscripció pro Sagrada Família, l'acabament d'aquest temple fóra joc de poques taules. Per la meua part i si és que determinem portar a terme una subscripció, poden comptar des d'aquest moment amb 1'35 pessetes d'un servidor, import de tres talls de formatge i diverses racions d'avellanes torrades que he deixat de menjar molt gustosament.

BONIFACI GALINDAINES
Resposta al Sr. B. Galindaines. — Agraïts de la seva iniciativa, de la qual prenem nota. Amb tot, si no millora la qualitat dels postres, ens sembla que no farem pas res. ¿Por que no prova de no menjar plats de crema amb pastes seques de Can Llibre?

Sr. Director:
Un servidor, de professió vigilant, s'adreça a vostè amb l'esperança que farà tot el que li sigui possible per evitar que segueixin els abusos que fa temps vénen produint-se a la barriada on presto els meus honorats serveis. Resulta que a la cantonada hi ha un bar i es passen la nit tocant i retocant amb gramòfon cançonetes que no treuen cap a res i que en canvi priven a un modest empleat de lliurar-se al descans que tots bé prou necessitem.

Confio que EL BE NEGRE s'ocuparà del fet i que a partir de la setmana vinent ja podrà dormir amb tota tranquil·litat, ni més ni menys com els meus companys de professió que «serveixen» en barriades veïnes. Pensen, senyors d'EL BE NEGRE, que un servidor més aviat té el temperament juerguista i fa una pila de migdies que s'ha de quedar a casa a rescabalar-se de la son endarrerida, cosa que diu molt poc a favor de la barriada on em guanyo el pa que menjo.

PERE RENILLS I BRIANSÓ
(mig signat)

Resposta al Sr. P. Renills.—Decididament, senyor Renills, això no pot continuar en aquesta forma ni en cap altra de les formes que es fan i es desfan. Pot enviar-nos el gramòfon i demà mateix un dels nostres redactors li farà a mans una hamaca i una mosquitera. No faltaria més!

La política del senyor Bofill i Mates

Com era de preveure, tan bon punt va haver-se donat de baixa del Partit Catalanista Republicà i d'Acció Catalana Republicana (quina feinada) el senyor Jaume Bofill i Mates, decidit a no desmentir la seva ben guanyada fama de polític actiu, laboriós i dinàmic, procedí immediatament a cercar una ombra propícia on reposar les seves frenètiques activitats públiques.

Fruit d'aquesta disbauxa, ha estat la formació d'un nou partit polític que portarà el nom escaient, encara que no ben original, de Nosaltres dos sols!

El componen, com el lector haurà endevinat, el senyor Bofill i el senyor Mates.

Pensaments

L'esport i la ciutadania usen mitjons «Molfort's».

En Giralte ens ha pagat l'auca que li dedicarem a deu pessetes rodolí.

Els de l'«Esquerra» han demanat als d'«Acció Catalana» a veure «si els hi deixarien ésser».

Don Francesc Cambó «estrenarà» diversos articles encaminats a demostrar palpablement la necessitat imperiosa d'aixecar un monument a en Sanjurjo i a en Barrera.

Correspondència

Giménez (fill). — Són coses de la vida.

Dimecres. — Com veieu, s'a profita.

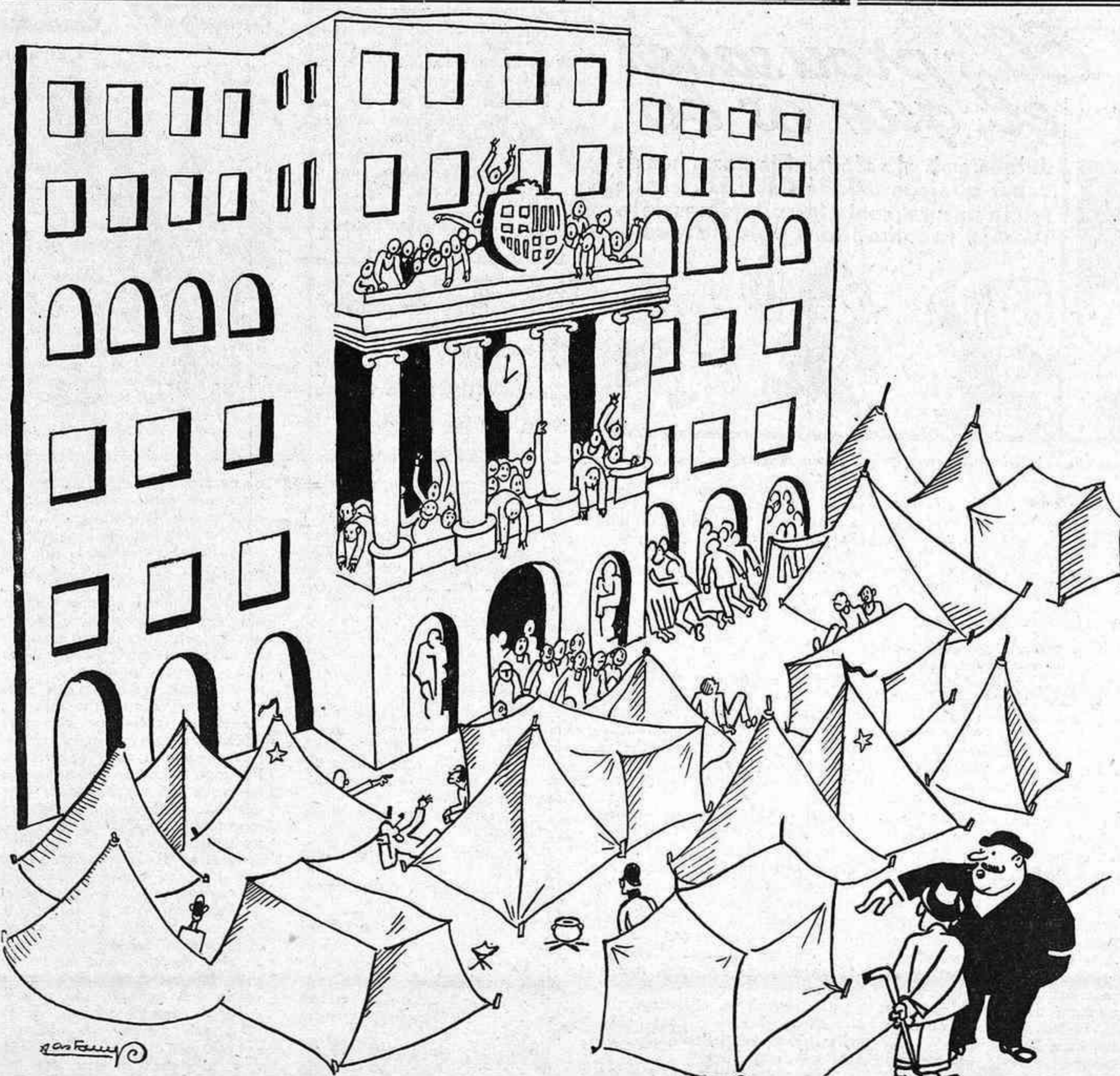
Palet de Riera. — Moltes gràcies. El material és bo.

Repel. — Molt ben vist.

M. q. — Això és un nom d'espia!

Pilar. — Sempre que vulgui.

Un r. — Sí. S'ha enfadat molt, però ja li passarà.

en Ferrer

— Amb aquestes senzilles modificacions, sembla que hi podran encabir tots els nous empleats.